

JOSÉ VRIENS

Schuld

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Anke keek over de rand in de afgrond. Ze hield zich stevig vast aan een paal. Grote scherpe rotsen staken uit de berg, er groeide wat mos op de stenen. Kleine struikjes hadden net voldoende ondergrond gevonden om te wortelen en schoten tussen de keien omhoog.

Een paar grillig gevormde stammetjes van jonge bomen vulde de kieren op waar geen stenen lagen. Samen met de rij stenen die vlak langs de rand van de afgrond waren geplaatst, vormden ze een natuurlijke buffer tegen het langsrazende verkeer. Dat was helaas niet voldoende gebleken om de jeep van haar ouders tegen te houden. De grotere rotsen waren blijven liggen, de boompjes stonden er geknakt en gebroken bij.

Hier waren ze de diepe afgrond in gestort. De wagen moest over de keien heen zijn geschoten. Volgens de plaatselijke politieagent had haar vader de macht over het stuur verloren. Vermoedelijk omdat hij de onverwacht scherpe bocht met te hoge snelheid had genomen.

Hoe het precies gebeurd was, zou ze waarschijnlijk wel nooit te weten komen. Er waren

immers geen getuigen geweest van het ongeluk dat aan het leven van haar vader en moeder een einde had gemaakt.

‘Blijf hier niet te lang staan, meisje. Je hebt er zo weinig aan om jezelf overstuur te maken,’ zei Miranda.

‘Dat weet ik wel, maar ik moet het zien. Ik wil weten waar ze verongelukt zijn,’ antwoordde Anke. ‘Voor mijn gevoel kan ik het dan pas afsluiten en een plaatsje geven.’ Ze wreef over haar wangen die nat waren van de tranen.

Hoewel de eigenlijke crematie al voorbij was, had Anke de drang gevoeld hierheen te gaan om met eigen ogen deze plek te zien. Ze was een paar dagen eerder met de jongste zus van haar vader naar Oostenrijk afgereisd. Hier waren haar ouders slechts een viertal weken geleden nog op vakantie geweest. Hier waren ze gelukkig geweest en hadden ze genoten van de tochtjes door de bergen met de gehuurde jeep.

De ochtend voordat hun jeep in de afgrond was gestort, hadden ze nog naar hun dochter gebeld om te vertellen dat ze een heel leuk vakantiehuisje hadden gevonden dat ze misschien wel wilden kopen. Dat was haar vader ten voeten uit. Altijd op zoek naar iets leuks, al

kwam het er nooit van om daadwerkelijk een vakantiehuisje te kopen. Hij kon zo moeilijk afstand nemen van zijn bedrijf – een goedlopende drukkerij – dat haar moeder met moeite twee weken vakantie per jaar wist af te dwingen. Zoals deze vakantie in Oostenrijk, waaraan op zo'n trieste wijze een einde was gekomen.

Gelukkig hadden haar ouders daar geen weet meer van gehad. Ze waren op slag dood geweest, volgens de arts die Anke en Miranda te woord had gestaan. Ook daar moesten ze dan maar van uitgaan. De gedachte dat ze eerst nog doodsangsten hadden uitgestaan en vreselijke pijn hadden moeten lijden, kon ze al helemaal niet verdragen.

Anke draaide zich om, Miranda volgde haar op de voet. Ze reden in de gehuurde auto terug naar het hotel waar haar ouders eveneens hadden gelogeed. Ze had per se hierheen willen gaan alsof ze op die manier nog iets van haar ouders terug zou kunnen vinden. Of zo de indrukken op kon doen die zij hadden opgedaan en aan haar hadden verteld, 's avonds als ze na een volle dag en een heerlijke maaltijd terug naar hun kamer waren gegaan.

Iedere dag was er wel even contact geweest, al was het alleen maar om te horen of alles

goed ging met de drukkerij. Het ging ieder jaar zo. Niet omdat haar vader zijn dochter niet vertrouwde, maar omdat Klaas ter Sluis met hart en ziel aan zijn bedrijf was verknocht. Juist omdat ze dat wist, nam Anke er geen aanstoot aan dat haar vader iedere dag belde en naar het wel en wee van zijn zaak vroeg. Nu waren die gesprekken haar extra dierbaar. Dit waren immers de laatste contacten die ze met haar vader en moeder had gehad voordat dat tragische ongeval plaatsvond.

Terug in het hotel stelde Miranda voor iets te drinken en nog even buiten op het terras te gaan zitten. ‘Het is zulk heerlijk weer vandaag.’

‘Best. Ik bestel binnen wel even iets te drinken. Wat wil je hebben?’ vroeg Anke.

‘Doe mij maar een witte wijn. We gaan toch niet meer weg vandaag?’

‘Dat zit er niet in. Ons vliegtuig vertrekt morgenvroeg weer om zeven uur naar huis.’ Anke ging naar binnen en bestelde twee witte wijn.

Ze waren maandag hier aangekomen en morgen, vrijdag, zouden ze weer naar huis vertrekken. Het was niet echt als vakantie bedoeld. Het voelde ook niet als een vakantie. Eerder een reis om de laatste sporen van haar ouders

te volgen. Deze voorlaatste dag had ze pas naar het ravijn gewild. De dagen daarvoor was ze samen met Miranda langs de plekjes gereden die haar ouders eveneens hadden bezocht. Door de telefoontjes met hen wist ze immers vrij precies waar ze waren geweest.

Miranda was zo lief geweest deze reis met haar mee te maken. Ze had er niet van willen weten dat haar nicht alleen hierheen ging.

Miranda was vijf jaar jonger dan Ankes vader. Met haar had Anke altijd al een goede band gehad. Tegenwoordig helemaal niet meer die van tante en nicht, maar eerder die van een oudere vriendin. Ze had ook met niemand anders hier willen zijn. Miranda begreep haar, vaak zonder woorden.

‘De wijn komt eraan.’ Anke nam tegenover haar tante plaats.

‘Lekker. We boffen dat het zulk lekker weer is. Vorige week heeft het hier niet anders dan geregend.’

‘Ironisch toch, dat juist wij schitterend weer hebben. We hebben niet eens vakantie.’

‘Dat beetje zonneschijn hebben we wel verdiend,’ meende Miranda. ‘Volgende week mag je er weer vol tegenaan. Zie je er tegenop?’

‘Om weer naar kantoor te gaan? Niet echt.

De afgelopen weken waren hectisch en vol. Ik had amper tijd om adem te halen, zo voelde het. Er moest ook zo veel geregeld worden rondom de crematie en de zaak. Ik dacht altijd dat papa alles goed voor elkaar had, maar met dit soort dingen kom je er pas achter dat je nooit op alles voorbereid kunt zijn.'

'Wie had ook kunnen bedenken dat ze er opeens allebei niet meer zouden zijn,' beaamde Miranda. 'Ze waren nog zo jong.'

Een ober kwam hun drankjes brengen waardoor het gesprek even stakte.

'Blijf je in de bungalow wonen?' wilde Miranda even later weten.

'Dat denk ik wel. Dat plan om op mezelf te gaan wonen, gaat nu niet meer door.' Ze had inderdaad serieuze plannen gehad om uiteindelijk eens het huis uit te gaan. Achtentwintig was ze nu en nog altijd thuis bij haar ouders. Niet dat ze het daar niet naar haar zin had, maar het werd tijd om haar vleugels eens uit te slaan, had ze een paar maanden geleden bedacht. Vanaf dat moment was ze gaan zoeken naar een leuke plek voor haarzelf. Omdat ze nogal kieskeurig was, had ze nog niet gevonden wat ze zocht. Nu konden die plannen terug de kast in. Waarom zou ze nu ergens anders heen

gaan? De hele situatie was nu immers drastisch veranderd.

‘Als je je alleen voelt, kom je gewoon bij mij langs of ik kom naar jou toe. Dat weet je toch?’

‘Dat weet ik inderdaad en ik vind het ontzettend lief van je dat je me met zo veel dingen hebt geholpen. Bedankt voor je hulp, Miranda. Alleen zou ik het niet hebben gekund, dat weet ik zeker.’ Anke nam een slok van haar wijn. ‘Maandag begin ik weer op de zaak. Papa zou niet hebben gewild dat ik die zo lang verwaarloosde.’

‘Iedereen zal er begrip voor hebben. Het kost nu eenmaal tijd om een crematie en alles wat daarmee te maken heeft af te handelen.’

Het was niet voor het eerst dat Anke alleen thuis was, alleen zou het nu voor altijd zijn. Althans, tot ze iemand leerde kennen, maar dat was nu nog helemaal niet aan de orde.

Vera, de hulp van haar moeder, had de bungalow tijdens haar afwezigheid schoongehouden. Het rook er fris en alles stond waar het moest staan. Het was bijna alsof haar ouders ieder moment thuis konden komen.

Ze bleef op de drempel van de woonkamer staan. Het was vreemd stil in huis. Zo had het

nooit gevoeld als haar ouders een dagje weg waren. Een dikke prop kneep haar keel dicht. Thuiskomen zouden ze nooit meer. Anke moest een paar keer slikken voordat ze weer wat vrijer kon ademen.

Ze liep door naar de trap om naar haar eigen slaapkamer te gaan, maar bleef aarzelend voor de slaapkamerdeur van haar ouders staan. Langzaam opende ze de deur en ze keek naar binnen.

De kamer lag er nog hetzelfde bij. Vera had de koffer die terug uit Oostenrijk was gekomen, leeggemaakt en opgeruimd. Aan Anke te besluiten wat er met de rest van de spullen moest gebeuren. Daar wilde ze nog even niet aan denken en ze sloot resoluut de slaapkamerdeur. Die tijd kwam nog wel, als ze eraan toe was.

In haar eigen slaapkamer maakte ze haar koffer leeg. Nadat ze beneden de wasmachine had gevuld en aangezet, ging ze terug naar de woonkamer waar ze opnieuw getroffen werd door de stilte.

Haar blik ging naar de grote foto die tijdens de crematie bij hun kist had gestaan en die Vera nu op een lage kast had gezet. Een foto van haar ouders tijdens het feest ter gelegenheid van de

vijftigste verjaardag van haar vader. Ze stonden er vrolijk en ongedwongen op, wat waren ze die dag gelukkig geweest.

Het was precies zoals Miranda zei: ze waren veel te jong nog om te sterven.

Anke liet haar ogen door het kantoor dwalen – ze zat achter het bureau dat tot voor kort van haar vader was geweest. Hoewel iedereen zijn of haar eigen plaatsje had, was het kantoor één grote ruimte. Te beginnen met de receptiebalie, waarachter Judith haar domein had. Zij was belast met de meest voorkomende administratieve werkzaamheden en fungeerde tevens als telefoniste en secretaresse. Er was een gezellig zitje bij de receptie waar klanten konden wachten, afgeschermd van de rest van het kantoor met een lage verrijdbare wand.

Daarna kwam het bureau waaraan zij zelf had gezeten, en naast het hare had Leon zijn plaats; de creatieve man die belast was met het ontwerp en de opmaak van alles wat van de persen kwam rollen. Hij werd in die taak bijgestaan door Rita. Het vierde en achterste bureau, waaraan ze nu zat, was van haar vader geweest. Achter, in de loods bij de drukpersen, was het domein van Marcel, Lodewijk en Evelien. Zij